

Tale til standerhejsning 2014

/ Lisbet Tuxen

Det er en stor ære at få lov at holde standerhejsningstale i et jubilæumsår. Den 20. juli i år fylder vores gode gamle klub 110 år.

Det vil sige, at det allerede er 10 år siden vi var samlet til fest i Parken i telt på størrelse med dem, de bruger, når der er ølfest i München.

Det var jo lidt af en fest. Men det der slog mig allermest var, at gamle atletikkammerater, som jeg ikke havde set i 25 år dukkede op og fortalte om, hvad Ben Hur havde betydet for dem.

Og lige præcis det faktum, at Ben Hur har betydet en forskel for rigtig mange mennesker, vil jeg bruge som afsæt for min tale i dag.

I år er det 42 år siden, jeg satte mine små børnefusser i Ben Hur for første gang. Det var i 1972 – det år, hvor der var olympiade i München, og hvor Steen Smidt gjorde Ben Hur og hele nationen ære med sin 7. plads i 10 kamp.

I sommeren 1972 var jeg 9 år gammel. En dag syntes min støresøster, at der skulle ske noget i mit liv. Hun tog mig i hånden og gik ned i Parken med mig. Og jeg var lige ved at falde over mine egne ben af generthed, da jeg kom hened.

Hernede i Parken rendte der en træner rundt, der hed Arne Sünksen, og så var der nogle store store børn på 12 år, der hed Ejner og Tommy og Lykke, og det var ret overvældende alt sammen. Men Arne tog godt imod mig, og jeg må sige, at jeg fra første sekund følte mig hjemme i Ben Hur.

Efterhånden kom der også en masse andre børn til – og også mange, der var jævnaldrende med mig selv.

De mennesker fik en rigtig stor betydning for mit liv i ungdomsårene, hvor vi delte en masse atletikmæssige oplevelser.

Men først og fremmest blev vi vidner til hinandens livshistorier. Og der var ved gud nogle livshistorier, der særligt i bakspejlet kan få

hårene til at rejse sig på hovedet af en.

De fleste af mine kammerater kom heldigvis fra nogle helt almindelige hjem.

Men så var der også B, hvis far havde en politmandshånd, der sad lidt vel løst. Og A, hvis far var kæmpestor og gennembankede ham med jævne mellemrum. Og C, hvis far var læge og psykopat. Han udøvede ren psykisk terror overfor sin søn på den mest subtile og ondskabsfulde måde. Og M, som på overfladen havde en velfungerende familie, men virkeligheden var, at den lige under overfladen var ekstremt dysfunktionel. Og så var der J, som boede alene i en lejlighed fra han var 13 år, fordi hans mor ikke rigtig orkede ham. Hun var flyttet over til en eller anden stodder, og så kom hun en gang om ugen og satte noget mad, og så måtte J ellers klare sig selv for resten.

For mig blev Ben Hur et møde med en social virkelighed, der lå meget langt fra den, jeg selv kom fra. Og det har helt klart præget mit livssyn og min sociale forståelse af verden.

Men pointen og det opløftende ved historien er, at der hernede i Parken fandtes nogle voksne, der på frivillig basis ydede et stort arbejde for at give disse børn og unge et meningsfuldt fritidsliv og tilbyde dem nogle ordentlige voksne forbilleder og rollemodeller.

Og mange af jer er her i dag.

En der faktisk betød ganske meget for min generation var Hilmar Vester. På sin egen stille og rolige facon viste Hilmer oprigtig interesse for os børn. Han lyttede og spurgte og skrev om vores atletikmæssige præstationer i Nordvestavisen. En sådan opmærksomhed er guld værd for børn og unge, der mangler gode voksne i deres liv.

En anden, der betød noget var Anette Sundby. Hun var træner for pigegruppen, da vi var i starten af teenageårene. Anette fik etableret et værdifuldt fællesskab, hvor der var plads til at være sig selv, og hvor man så nogle af de piger, som ikke havde det supernemt på hjemmefronten, blomstre op og få mod på livet.

Og så var der Torben Jørgensen, der trænede drengene – og lille John – og siden også mig, da jeg blev en af gutterne.

Torben tog gutterne under sine vinger, og blev en slags faderfigur for nogle af dem. Det var Torben, der fik J i gymnasiet, og igennem 3 stive år sad Torben og læste lektier med J. Det var 100% Torbens fortjeneste, at J fik en studentereksamen.

Og så var der selvfølgelig Anne Marie og Børge, som var rygraden i det hele. Børge, som rendte rundt og tog billeder og hyggesnakkede, og Anne Marie der fik det hele til at fungere. I var de voksne, der altid var der og sikrede kontinuitet og stabilitet og tryghed.

Det, der er min pointe er, at det gør en kæmpe forskel i et udsat barns liv, når der er nogle voksne, der stiller op for ham eller hende - helt frivilligt, af oprigtig interesse og uden økonomisk gevinst af nogen art.

Det er det, der gør foreningslivet og det frivillige arbejde så unikt – og noget vi skal værne om i det danske samfund.

Foreninger er et forpligtende fællesskab. Og hvis der er nogle ordentlige voksne i dette fællesskab, kan det blive et sted, hvor udsatte børn og unge får nogle gode værdier, og hvor de tilbydes et alternativ til det liv, de ellers oplever.

Lisbeth Zornig, som er tidligere formand for Børnerådet, og som i høj grad taler udsatte børns sag, har i et interview fortalt, at grunden til, at hun selv brød den negative sociale arv, er, at hun havde nogle naboer, der viste omsorg og interesse for hende og inviterede hende ind på varm kakao om eftermiddagen. Små ting, men helt afgørende, fordi hun gennem disse naboer stiftede bekendtskab med et andet liv, end det hun kendte.

Den samme rolle kan foreninger og frivillige organisationer spille i udsatte børns liv – de kan tilbyde nogle alternativer...

Det har jeg set med mine egne øjne.

De oplevelser, jeg har fået gennem Ben Hur, har givet mig en social

bevidsthed, som jeg har båret med mig hele livet og efter bedste evne forsøgt at omsætte til handlinger, der kommer børn og unge til gode.

Igennem en årrække har jeg været frivillig leder i en svømmeklub. Det har været en slags pay back for alt det, Ben Hur har givet. Og jeg er sikker på, at mine unge Ben Hur år været med til at skærpe mit blik for de børn og unge, som hænger i håndbremsen og har brug for en støttende voksenhånd.

Igennem nogle år har jeg støttet en ung mand, som jeg kender gennem foreningslivet. Jeg har hjulpet ham med lektier og med at planlægge sit liv i det hele taget. Det har jeg gjort, fordi jeg kunne se, at der skulle noget ekstra til, hvis han skulle have en ungdomsuddannelse og dermed et fundament for senere selvforsørgelse. Men jeg er ikke sikker på, at jeg ville have brugt den tid og energi på denne unge mand, hvis ikke jeg havde set Torben Jørgensen gøre det samme for J.

Nogle af er, der sidder her i dag, har været en stor social inspirationskilde for mig personligt. Og jubilæumsfesten for 10 år siden var et levende vidnesbyrd på, at I også har været inspirationskilder for en masse, der var børn og unge engang – i en sådan grad, at de havde lyst til at møde op til en jubilæumsfest mange, mange år senere og fortælle om det.

Det er stort, synes jeg.

Jeg håber, at mine ord her i dag har været med til at ære det sociale arbejde, der gennem en årrække er blevet udført i Ben Hur. Og ikke kun det, men foreningsliv og frivillighed i al almindelighed. Foreninger og frivillige organisationer kan noget, som vores samfund har brug for. Forvaltet ordentligt kan de skabe meningsfulde relationer mellem mennesker, etablere solidariske og identitetsskabende fællesskaber - og gøre forskellen i det enkelte menneskes liv.

Med disse ord vil jeg gerne ønske jer alle et rigtig godt nytår!